

Widziane od środka

RZĄD SIĘ ROZJEŹDZA

Wydawało się, że nikt nie jest w stanie więcej obiecać niż były premier Donald Tusk. Myliłem się. Jest taka osoba, lepsza w tym nie tylko od swojego poprzednika, ale nawet od towarzysza Edwarda Gierka. To, oczywiście, premier Ewa Kopacz. Od kilkunastu tygodni trwa festiwal obietnic, które będący u władzy od ośmiu lat rząd PO-PSL zrealizuje... po wyborach.

Premier Ewa Kopacz zamieniła Radę Ministrów w sztab wyborczy Platformy Obywatelskiej. Akcja „Kolej na Ewę”, czy pociąg do pracy, to nic innego jak kampania wyborcza PO za publiczne pieniądze. Mieliśmy do czynienia z czterema wyjazdowymi posiedzeniami rządu, w tym na Śląsku i ostatnio w Małopolsce. Na pytania o koszty takiej propagandowej hucpy Kancelaria Premiera milczy. Jak wiemy, za rządem podążają stoły, krzesła i cała masa urzędników: około stu pracowników Kancelarii Premiera, drugie tyle z poszczególnych ministerstw! To nie wszystko: mimo że premier Ewa Kopacz jeździ pociągiem, to towarzyszy jej kawalkada rządowych limuzyn, a nawet rządowy samolot. I to wszystko po to, by po ośmiu latach rządzenia „lepiej zrozumieć potrzeby Polaków”. Taki zabieg to szczyt obłudności i hipokryzji, na dodatek bardzo kosztowny. Rządowym rozjazdom po Polsce fała obietnic, składanych na zasadzie: dla każdego coś milego.

Kłopotliwych spotkał Pani Premier starannie unika. Przykładowo w czasie wyjazdowego posiedzenia rządu w Krakowie premier przebywała w Oświęcimiu. Nie usłyszeliśmy, niestety, odpowiedzi na pytanie dlaczego nie spotkała się wówczas z oczekującymi górnikiem z kopalni Brzeszcze. Chcieli rozmawiać w sprawie niezrealizowanego, podpisanego premier Kopacz na Śląsku z górnikiem porozumienia o przeję-

ciu kopalni Brzeszcze przez spółkę Tauron. Trudno się dziwić, bo szumnie zapowiadany program ratowania górnictwa na razie jest tylko na papierze, a działania spółek węglowych na Śląsku, które sprzedają węgiel po cenach dumpingowych, doprowadzają do sytuacji, że w kopalni Silesia w Czechowicach-Dziedzicach szykują się zwolnienia z pracy. Tak w praktyce wygląda realizacja obietnic tego rządu.

To, że rząd i sama Ewa Kopacz są oderwani od rzeczywistości i obecnej sytuacji wielu mieszkańców naszego kraju, świadczy choćby atak Pani Premier na Prezydenta Andrzeja Dudę, który w orędziu wspominał o niedożywionych dzieciach (warto tu przypomnieć skandaliczne zachowanie posłów PO, którzy buczeli w sali sejmowej w trakcie przemówienia Prezydenta RP). Zapewnienia rządzących, że tak nie jest, mają się nijak do raportu Głównego Urzędu Statystycznego (czyli instytucji podległej rządowi!), zatytułowanego „Warunki życia w Polsce”. Warto zacytować niewielki fragment tego wstrząsającego opracowania:

- ◆ W skrajnym ubóstwie żyje 900 tysięcy dzieci. Oznacza to, że dochód na osobę w takich rodzinach jest niższy od minimum koniecznego do spełnienia podstawowych potrzeb.
- ◆ 800 tysięcy dzieci z klas 1 - 3 szkoły podstawowej jest niedożywionych.

- ◆ Dzieci są niedożywione, gdyż opiekunów nie stać, by zapewnić im przynajmniej w co drugi dzień posiłek z mięsa, drobiu, ryby lub odpowiednika wegetariańskiego.
- ◆ Spośród 8,9 miliona dzieci w wieku 0 - 24, które pozostają na utrzymaniu rodziców, w niedostatku lub biedzie żyje 1,4 miliona.
- ◆ 530 tysięcy dzieci nie korzysta z usług lekarzy specjalistów ze względu na brak pieniędzy; podobnie sytuacja przedstawia się w kwestii opieki stomatologicznej - prawie 600 tysięcy dzieci w ogóle z niej nie korzysta.
- ◆ Co trzecia rodzina ma problem z wysłaniem raz w roku dzieci na tygodniowy wypoczynek poza miejsce zamieszkania.
- ◆ Co jedenastego nie stać na organizację dzieciom imprezy urodzinowej, co ósmej na wyjście z dziećmi do kina czy teatru.
- ◆ Co trzecie dziecko rodzi się w biedzie i korzysta z tak zwanego becikowego przeznaczonego dla niezdolnych rodziców. GUS wskazuje, że w skrajnej nędzy (poniżej tak zwanego minimum egzystencji) żyje blisko 10 procent rodzin wychowujących troje i aż 26,6 procent mających ich czworo lub więcej.

Mówienie przez premier Kopacz, że ci, którzy mówią, iż dzieci w Polsce głodują, wpisują się w rosyjską propagandę, świadczy o tym, że politycy PO są zupełnie oderwani od rzeczywistości.

W tym festiwalu obietnic warto też przypomnieć, co dzieje się (a właściwie co się nie dzieje) z naszymi drogami ekspresowymi S1 (Bielsko-Biała - Mysłowice) i S69 (obejście Węgierskiej Górki), które według szumnych zapowiedzi miały być wpisane na listę podstawową budowy dróg i autostrad do 2020 roku, a do dzisiaj tam się nie znalazły.

Widać, że doradcy premier Ewy Kopacz uznali, że skoro Andrzej Duda wygrał wybory spotykając się z mieszkańcami w terenie, to wystarczy go naśladować i będzie sukces. Tak nie jest, bo Polacy się już zorientowali, że premier Ewa Kopacz i pozostali politycy PO są niewiarygodni w swoich obietnicach, że ustawione wyjazdowe posiedzenia Rady Ministrów to nic innego, jak tylko mydlenie oczu i to bardzo kosztowne.

Polsce potrzeba wiarygodnego rządu i programu naprawy państwa. Prawo i Sprawiedliwość ma taki program i mam nadzieję, że w październikowych wyborach Polacy nam zafają i dadzą szansę jego realizacji.

STANISŁAW SZWED

Spóźniona, niedoskonała, ale jest...

USTAWA O DZIAŁACZACH OPOZYCJI

Z dniem 31 sierpnia br. (to nieprzypadkowa data) wchodzi w życie uchwalona przez Sejm 20 marca 2015 roku ustawa o działaczach opozycji antykomunistycznej oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych. Ma ona na celu przyznanie szczególnego statusu działaczom opozycji demokratycznej i osobom represjonowanym z powodów politycznych w okresie od 1 stycznia 1956 r. do 4 czerwca 1989 r. oraz zagwarantowanie pomocy finansowej tej części środowiska, która znajduje się w szczególnie trudnej sytuacji materialnej.

Propozycja uchwalenia ustawy o pomocy społecznej dla byłych działaczy opozycji demokratycznej i niepodległościowej została zainicjowana przez środowisko dawnych działaczy opozycji antykomunistycznej. Przyjęta ustawa określa:

- zasady nabywania statusu działacza opozycji antykomunistycznej lub osoby represjonowanej z powodów politycznych;
- zasady wydawania legitymacji i nadawania odznaki honorowej działacza opozycji antykomunistycznej lub osoby represjonowanej z powodów politycznych;
- zasady przyznawania świadczenia pieniężnego i pomocy pieniężnej działaczom opozycji antykomunistycznej lub osobom represjonowanym z powodów politycznych;
- zadania, organizację i zasady działania wojewódzkich rad konsultacyjnych do spraw działaczy opozycji i osób represjonowanych.

Status działacza opozycji antykomunistycznej lub osoby represjonowanej z powodów politycznych będzie potwierdzał, w drodze decyzji administracyjnej, Szef Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych. W procedurze stwierdzenia statusu działacza opozycji antykomunistycznej lub osoby represjonowanej z powodów politycznych uczestniczył Prezes Instytutu Pamięci Narodowej oraz wojewódzka rada konsultacyjnych do spraw działaczy opozycji i osób represjonowanych.

Pomoc finansowa ma dwojaką formę: świadczenia pieniężnego lub pomocy pieniężnej. Świadczenia te przyznawal będzie, w drodze decyzji administracyjnej, Szef Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, na wniosek osoby uprawnionej. Przesłanką przyznania pomocy będzie poza uzyskaniem statusu działacza opozycji lub osoby represjonowanej jest także spełnienie kryterium dochodowego.

Świadczenie pieniężne w wysokości 400 zł miesięcznie, przyznawane będzie jeżeli dochód osoby samotnej nie przekracza kwoty odpowiadającej 120 proc. najniższej emerytury, wynoszącej obecnie 880,45 zł, albo dochód na osobę w rodzinie nie przekracza kwoty odpowiadającej 100 proc. najniższej emerytury.

Świadczenie pieniężne z zasady przyznaje się na okres dwunastu miesięcy, ale w przypadku osób, które ukończyły 67 lat może być przyznane na okres do 60 miesięcy. W szczególnie uzasadnionych przypadkach świadczenie może zostać przyznane bezterminowo.

Pomoc pieniężna, przyznawana w formie jednorazowego wsparcia, może być przyznana osobom uprawnionym znajdującym się w trudnej sytuacji materialnej lub w związku z zaistnieniem zdarzeń losowych, jeżeli dochód samotnie gospodarującej osoby uprawnionej nie przekracza kwoty odpowiadającej 220 proc. najniższej emerytury albo dochód na osobę w rodzinie nie przekracza kwoty odpowiadającej 150 proc. najniższej emerytury. Pomoc pieniężna może być przyznana także na zakup sprzętu rehabilitacyjnego ułatwiającego życie osobie całkowicie niezdolnej do pracy i do samodzielnej egzystencji - w przypadku gdy dochód samotnie gospodarującej osoby uprawnionej lub dochód na osobę w rodzinie osoby uprawnionej nie przekracza kwoty odpowiadającej 300 proc. najniższej emerytury. Ustawa określa także dodatkowe uprawnienia takie jak: prawo pierwszeństwa do środowiskowej opieki socjalnej, w tym w uzyskaniu miejsca w domu pomocy społecznej oraz opcjonalnie - w zależności od decyzji konkretnego samorządu terytorialnego - pomoc w zakresie udogodnień komunikacyjnych, świadczeń mieszkaniowych, kulturalnych, zdrowotnych i oświatowych. Świadczenia pieniężne i pomoc pieniężna zwolnione są z podatku dochodowego. Oraz nie są wliczane do dochodu ustalonego na potrzeby realizacji świadczeń z pomocy społecznej.

Dokładne procedury przyznawania statusu oraz zasad pomocy można znaleźć na stronach internetowych Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych oraz Instytutu Pamięci Narodowej (<http://ipn.gov.pl/opozycja>). Bliższych informacji udziela też bielskie biuro IPN (tel. 33 813 63 59).

ZMARŁ JANEK GAJEWSKI

Z głębokim smutkiem przyjęliśmy wiadomość, że w środę, 29 lipca 2015 roku, zmarł nasz przyjaciel Jan Gajewski, zasłużony działacz podbeskidzkiej „Solidarności”. Miał niespełna 72 lata.

Janek Gajewski należał do najbardziej aktywnych działaczy „Solidarności”. Przy tej smutnej okazji warto choć pokrótce przypomnieć jego życiorys. Urodził się w 1943 roku w Lidzbarku, od 1959 mieszkał w Bielsku-Białej. Pracował jako listonosz bielskiej poczty (1960-65), a potem w Zakładach Tłuszczowych w B-B (1965-67). W latach 1967-80 był pracownikiem Wytwórni Sprzętu Mechanicznego (później Fabryki Samochodów Małolitrażowych) w Bielsku-Białej, a od roku 1981 do 1983 Bielskiej Fabryki Szczotek i Pędzli „Befaszczot”. Od 1983 do 1990 roku był instruktorem nauki jazdy w bielskim Zakładzie Doskonalenia Zawodowego, a przez następne pięć lat starszym inspektorem ds. szkolenia instruktorów i egzaminowania kandydatów na kierowców w bielskim Urzędzie Wojewódzkim. Potem przez wiele lat, aż do 2012 roku, był

egzaminatorem w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Bielsku-Białej.

Janek do „Solidarności” wstąpił we wrześniu 1980 roku w bielskim zakładzie FSM. Wiosną 1982 roku był internowany w Ośrodku Odosobnienia w Nowym Łupkowie. W latach 1982-89 był współpracownikiem podziemnej Regionalnej Komisji Wykonawczej „Trzeci Szereg”. Uczestniczył m.in. w druku i kolportażu pism i ulotek, w organizacji manifestacji. Wielokrotnie był zatrzymany, a w jego mieszkaniu SB wielokrotnie przeprowadzała rewizje. Od 1984 do 1990 był zaprzysiężonym członkiem „Solidarności Walczącej”, potem należał kolejno do Partii Wolności, Ruchu dla Rzeczypospolitej, Ruchu Odbudowy Polski oraz Prawa i Sprawiedliwości.

Od 1988 roku był członkiem jawnej Regionalnej Komisji Organizacyjnej „S” na Podbeskidziu. W latach 1989-93 był przewodniczącym Koła Emerytów i Rencistów przy FSM i

członkiem Komisji Zakładowej „S” FSM, a od 1998 przez wiele lat wiceprzewodniczącym KZ przy WORD Bielsko-Biała. W latach 1990-94 i 2006-2010 był radnym Rady Miejskiej B-B.

Za swą działalność w 2006 roku Janek został uhonorowany przez Walne Zebranie Delegatów Regionu Podbeskidzie NSZZ „Solidarność” tytułem „Zasłużony dla podbeskidzkiej Solidarności”. Otrzymał też Złoty Krzyż Zasługi oraz Krzyż Wolności i Solidarności.

Wieczne odpoczywanie rącz mu dać Panie...

Janek Gajewski (pośrodku z mikrofonem) przemawia podczas jednej z manifestacji podziemnej „Solidarności” w Bielsku-Białej w 1988 r.